

Publicerad 2007-08-02 21:08 av aPorcupine

Sjukhusmonolog

Hej, det är jag. Du har legat här i åtta dagar nu. Är det inte dags att vakna? Vi skulle kunna gå ut och göra snöänglar, precis som vi gjorde i vintras. Då när kylan bet i våra näsor och himlen var havsblå. Minns du hur vi skrattade åt alla turister som stannade för att ta kort på renarna? Vi tyckte att de var tokiga. Lika tokig känner jag mig nu. Pratar med en som inte svarar, fast doktorn sa ju att du kan höra mig. Jag träffade förresten min gamla klasskompis. Du vet, hon med det lila håret. Hon skulle tydligen köpa graviditetstest. Kan du tänka dig? Hon av alla. Jag tog med mig lite choklad till dig, uti fall att du skulle bli godissugen. Jag ska inte äta, för jag bantar. Det är det enda bra med att du ligger här, jag ids aldrig laga någon mat. Jag har redan gått ner ett och ett halv kilo. Bra, va? Kommer du ihåg något från olyckan? Drömmer du om den? Det gör jag. Jag ser dig gå där i mörkret. Du småsjunger för dig själv och ser inte bilen som kommer. Det sista jag hör i drömmen är mannens hånfulla skratt. Men nu ska vi inte tänka på det. Jag vann femtio kronor på en trisslott igår. Ska jag ta pengarna eller två nya lotter? Vad tycker du? Jaha, här kommer din mamma, då ska jag väl gå. Ring om du vaknar. Puss!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren aPorcupine med Poeter.se id #9195 innehar upphovsrätten